

Llegenda del bou del Bellver

Tagamanent

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Pla de la Calma.
Emplaçament Mas Bellver i el Turó de Tagamanent.

Coordenades:

Latitud: 41.73817
Longitud: 2.26733
UTM Est (X): 439074
UTM Nord (Y): 4620966

Classificació

Número de fitxa 08276 - 154
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Santa Maria de Tagamanent](#)

[Església de Sant Martí](#)

[El Bellver](#)

[Cova de la Verge](#)

Autoria de la fitxa

Anna M. Gómez

Data de registre de la fitxa:

dv., 13/04/2001 - 02:00

Descripció

La llegenda del bou del Bellver relata el descobriment de la Mare de Déu de Tagamanent, per part d'un bou d'aquesta masia, en una bauma del Turó de Tagamanent. El pastor seguint el bou descobrí la imatge de la Verge i la gent del Bellver va decidir traslladar la imatge a Sant Martí, però aquesta va retornar miraculosament a la cova. Quan es va tornar a baixar la imatge es van assecar totes les alzines del cim del turó, i la gent va creure que aquesta senyal era un disseny diví i que s'havia de construir un temple magestuós a dalt del turó. Així s'inicià la construcció de l'església de Santa Maria, lloc de culta i de devoció, centre de pelegrinatge i processó, construint-se un altar a la roca on fou trobada la imatge. La devoció a Maria Santíssima de Tagamanent va anar creixent, fent que nombroses parròquies veïnes poguessin a visitar la imatge.

Història

La llegenda fou ja recollida al 1650 pel pare Narcís Camós que deia que la seva imatge titular fou trobada per un bou del mas Bellver en una cova o balma situada a la cinglera o a la part rocosa del turó. Aquesta rondalla segueix el model de les llegendes que fan referència a les Mare de Déus Trobades i que trobem documentades extensament a Catalunya. Durant les invasions musulmanes els cristians amagaren les seves imatges sagrades en llocs amagats, sobretot en coves i refugis, per protegir-les dels saquejos sarraïns. Amb el temps, els cristians ocuparen de nou les terres i moltes imatges van ser recuperades de forma miraculosa. En el cas del bou del Bellver, fou aquest animal que trobà la imatge de Santa Maria en una Cova, i en el lloc s'aixecà una església per venerar el fet i que acabà convertint-se en santuari marià i en un centre de pelegrinacions i cultes important, amb una forta tradició de romiatges i peregrinacions realitzades en ocasions de sequeres i inclemències meteorològiques. Es creu que la majoria d'aquestes llegendes daten del segle XIV, i es podria parlar d'un moment de reafirmació d'identitats. Un paral·lel directe el trobem en el Santuari de Joncadella (Sant Joan de Vilatorrada, Bages) on també una pastora de Castelnou de Bages guiada per un dels seus bous, trobà en una cova, la imatge de la Mare de Déu, al costat s'hi edificà una església que es convertí en Santuari marià i en centre de peregrinacions durant tota l'època medieval i moderna. Paral·lels, amb menys elements coincidents, compendrien des de la Mare de Déu de Montserrat fins la Mare de Déu de Núria i de Queralt.

Bibliografia

AMADES, J. (1989). Imatge de les Mare de Déu Trobades a Catalunya. Ed. Selecta-Catalònia. Barcelona. p. 398-399. Les PLADEVALL, A. (1988). Síntesi històric - geogràfica dels municipis de la vessant vallesana del Congost i Osonenca. Monografies del Montseny, nº3, Viladrau: Amics del Montseny. p. 131.